

Hồi 17

Thân Hào Hồ Huyệt

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:
- Trình Hoài, bây giờ chức vị của người trong Nhất Thống Môn như thế nào không biết nhưng ngày trước người từng làm bá chủ một phương, đừng tỏ ra non nớt như vậy!

Trình Hoài hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt im lặng.

Tống Thiên Hành vẫn cười nhạt tiếp lời:

- Trình Hoài, đừng giả vờ nữa, Tống mỗ cũng không cần gì cái chết của người, nhưng ... người phải thực lòng trả lời ta mấy việc ...

Trình Hoài vẫn nhắm mắt, nhếch môi cười lạnh:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy thôi. Người còn phải hợp tác với ta cứu Từ đại hiệp thoát hiểm nữa mới được!

Trình Hoài chợt mở mắt hỏi:

- Hợp tác thế nào?

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Cái đó không cần hỏi vội, bây giờ người có chịu trả lời mấy câu hỏi của ta không?

Trình Hoài không đáp, hỏi:

- Sau khi thành sự rồi, thì thế nào?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Sau khi thành sự, ta bỏ qua chuyện cũ, để cho người tự do, đồng thời tặng cho người một số vàng bạc đủ để người sống hết những ngày còn lại của cuộc đời, nhưng ... võ công của người lâu nay tác oai tác quái không thể để lại được!

Trình Hoài lại nhắm nghiền đôi mắt im lặng.

Tống Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Trình Hoài, người có chấp nhận điều kiện của ta không?

Trình Hoài từ từ mở mắt ra, thở dài đáp:

- Loại trùng đế còn tham sống sợ chết, ta có sinh cơ lẽ nào ta không giành lấy ...

Tống Thiên Hành:

- Đã vậy người còn do dự gì nữa? Hay là người sợ ta nuốt lời?

Trình Hoài nghiêm mặt nói:

- Y bát đệ tử của Thanh Hư thượng nhân lẽ nào nói ra lại nuốt lời, vấn đề ở chỗ nơi nhuyển cấm Từ đại hiệp không khác chỗ hổ huyết long đàm, hơn nữa hạng như ta võ công bình bình, chức vị hèn hạ, chỉ sợ mất công vô ích mà thôi.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cái đó không cần người lo lắng, chỉ cần người có ý hợp tác là được rồi.

Trình Hoài vẫn trầm tư, Nam Cung Tranh đã chen lời:

- Các hạ! Nếu không hợp tác thì người chết chắc, còn hợp tác thì người còn có bảy phần sinh cơ, làm việc này tuy nguy hiểm vô cùng nhưng người của bọn ta không kể sống chết, thì người, một người cầm chắc cái chết, thì sao lại không mạo hiểm để tranh lấy cái sống?

Trình Hoài mạnh dạn gạt đầu:

- Cô nương nói phải lắm! Được, ván bài này tại hạ lấy mạng sống của mình ra đặt cuộc!

Quay sang Tống Thiên Hành, y tiếp lời:

- Phương pháp hợp tác thế nào, người nói đi.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư:

- Trước tiên ta muốn biết sơ lược tình hình của Nhất Thống Môn, chẳng hạn như thanh thế, hoàn cảnh của quý môn thế nào. Từ đại hiệp có được bình thường không? Những người giám sát Từ đại hiệp là những ai vân vân. Biết được những vấn đề này mới bàn định đối sách.

Trình Hoài gạt đầu:

- Được, ta sẽ cố hết sức nói những gì ta biết.

Tống Thiên Hành:

- Tốt lắm, xin nói về tình trạng của Từ đại hiệp.

Trình Hoài chậm rãi nói:

- Theo chỗ ta biết được, hiện thời Từ đại hiệp rất bình thường, có điều sự bình yên đó kéo dài đến bao giờ thì ta không biết chắc được.

Tống Thiên Hành phát tay giải hết các huyết đạo của đối phương, ra hiệu cho y ngồi lên ghế, mới từ từ hỏi tiếp:

- Chỗ Từ đại hiệp bị nhuyển cấm ở đâu?

Trình Hoài lắc đầu cười khổ:

- Vấn đề này ta không thể trả lời được, nhưng nghe đâu đó là một kiến trúc ngầm ở dưới đất ...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người chưa đến đó bao giờ?

Trình Hoài:

- Đến thì có đến, nhưng mỗi lần đến đều vào lúc đêm tối, ngồi trong xe kín bít bùng, lại còn phải bịt mắt.

Nam Cung Tranh không nhin được:

- Với địa vị của người trong Nhất Thống Môn mà không được tín nhiệm như vậy thật khiến người ta khó tin.

Trình Hoài cười:

- Tại hạ nói sự thật, cô nương không tin tại hạ cũng không biết sao hơn.

Tống Thiên Hành:

- Với sự chu mật trong hành động và thủ đoạn độc ác của Lữ Dao Hồng thì việc đó cũng có thể có. Nhưng nơi bí mật ấy do nhân vật quan trọng nào trấn giữ người cũng không biết sao?

Trình Hoài nói:

- Người chủ trì nơi ấy là Hồng Kỳ lệnh chủ của bản môn, y chính là người nổi tiếng với sự tàn ác trước kia, “Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh ...”

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Yêu phụ này vẫn còn sống đến ngày nay sao?

Trình Hoài cười khổ nói:

- Không những còn sống mà công lực ngày một tăng tiến là đằng khác.

Nam Cung Tranh nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh có phải là Liễu Chu Minh, hai mươi năm trước hiệu xưng là “Nam hải mỹ nhân ngư” không?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đích thị!

Nam Cung Tranh nói:

- Nghe đâu y thị vốn là đồ đệ của Công Dã Tử Đô ở Phổ Đà sơn, cố sao lại rơi vào ma đạo như vậy?

Tống Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Cũng tại Công Dã Tử Đô dẫn dụ mà ra, lúc đầu thị còn chưa dám ra mặt trợ lực Công Dã Tử Đô tác ác, nhưng khi Công Dã Tử Đô viên tịch y thị xuất hiện giang hồ lấy hiệu là Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh.

Dừng một lát, Tống Thiên Hành quay sang Trình Hoài:

- Ngoài Liễu Thanh Thanh ra, nơi ấy còn có ai nữa?

Trình Hoài đáp ngay:

- Ta thấy “Bắc mặc thần điêu” Kim Đại Kỳ cũng thỉnh thoảng ra vào nơi ấy.

Tống Thiên Hành như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Lúc này ta nghe có tiếng nói trên thuyền ngoài sông, những ai có mặt ở đó?

Trình Hoài:

- Có Hồng Kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, còn một vị phiên tăng mắt xanh mũi cao.

Tống Thiên Hành giật mình:

- Tên phiên hòa thượng ấy tuổi chừng bao nhiêu?

Trình Hoài:

- Về tuổi tác thì ta không biết đích xác, có điều nhìn bề ngoài thì ước chừng sáu mươi.

Tống Thiên Hành nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có biết lai lịch phiên tăng đó không?

Trình Hoài lắc đầu:

- Không biết, chỉ nghe Liễu Thanh Thanh gọi lão là Pháp vương, đồng thời đối xử cực kỳ cung kính.

Tống Thiên Hành:

- Lão phiên tăng ấy đến lúc nào?

Trình Hoài:

- Mới đến hồi sáng nay, nghe chúng nói chuyện thì dường như đến để đối phó với Từ Quân Lượng ...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy thì phải rồi ...

Nam Cung Tranh sốt ruột hỏi:

- Tống tiên sinh, lão là ai?

Tống Thiên Hành:

- Ta nghĩ lão chắc là La Khắc Lỗ, một thần tăng người Thiên Trúc, hẳn là người của ma kiếp ma cung xưa kia, sở trường về “Du đà thuật”.

Nam Cung Tranh hơi biến sắc nói:

- Như vậy bọn ta càng phải hành động nhanh hơn mới kịp.

Tống Thiên Hành mặt mày vẻ nghiêm nghị gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp lời:

- Theo sự điều tra của Hồng Hồng, chiếc thuyền ấy của Nhất Thống Môn thuê bao dài hạn dùng để tiếp đón quý khách, hay là để ta thâm nhập vào du thuyền trước...

Tống Thiên Hành quả quyết lắc đầu:

- Không được! Nếu thật sự cần như vậy thì người đi sẽ là Tống Thiên Hành ta.

Nam Cung Tranh nói:

- Tống tiên sinh, hai ta đều nóng lòng vì Từ Quân Lượng, nhưng vì đại cuộc người không nên ...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Những việc làm mạo hiểm như vậy thích hợp với nam nhân hơn.

Nam Cung Tranh:

- Tống tiên sinh sợ rằng ta không có cách tự vệ?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dẫn thân vào chốn Long đàm hổ huyệt không ai dám tự khoe có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, cô nương, việc này không thể dùng cảm tình mà quyết đoán được.

Nam Cung Tranh cũng nghiêm mặt nói:

- Tống tiên sinh, Nam Cung Tranh này tuy không thể bì với người trong muôn một nhưng ta cũng xin nói để Tống tiên sinh biết lỗ thân phận bị tiết lộ có đánh không lại người thì ít ra cũng chạy được.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nếu quả cô nương gặp phải đối thủ hạng như Kim Đại Kỳ thì cô nương chi trì được bao lâu?

Nam Cung Tranh:

- Trong vòng năm trăm chiêu không hề gì.

Tống Thiên Hành cúi đầu trầm ngâm, Trình Hoài mỉm cười chen lời:

- Việc người nào đi mạo hiểm, theo tại hạ tạm thời không nên tranh luận, trước tiên nên thảo luận phương pháp đột nhập ...

Nam Cung Tranh nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có cao kiến gì nói nghe thử?

Trình Hoài:

- Tại hạ thấy thâm nhập vào du thuyền không khó lắm, đặc biệt với cô nương đây thì càng tiện lợi, còn như muốn đột nhập vào khu mật cứ dưới đất ấy thì ... khó, khó lắm!

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, Nam Cung Tranh hỏi tiếp:

- Vậy người thử nói xem làm thế nào đột nhập vào chiếc du thuyền?

Trình Hoài rút rè nói:

- Tại hạ nói ra nếu có thể bất kính đối với cô nương thì mong cô nương lượng thứ ...

Nam Cung Tranh gật:

- Được rồi, người nói đi.

Trình Hoài cười khổ chậm rãi nói:

- Đêm nay người ta ra lệnh cho tại hạ phải tới Di Hồng Viện, nhưng vừa ra khỏi du thuyền đã phát hiện có người theo dõi du thuyền, vì muốn lập công nên một mình lặng lẽ theo dõi, bởi vậy mới gặp nhị vị đây.

Nam Cung Tranh:

- Chúng phái người đến Di Hồng Viện làm gì?

- Liễu Thanh Thanh nghe nói Di Hồng Viện mới có thêm một mỹ nhân Hồng Mai cô nương, để lấy lòng phiên tăng nọ, nên đã sai tại hạ mời Hồng Mai cô nương lên du thuyền ...

Nam Cung Tranh quay sang Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, người nghe rõ rồi chứ?

Tống Thiên Hành buồn rầu gật đầu, Nam Cung Tranh phấn khởi tiếp lời:

- Bởi vậy chuyến này ta đi là hợp lý nhất.

Tống Thiên Hành thở dài:

- Nguyên tại hạ đã nghĩ ra cách cả hai ta cùng lúc thâm nhập sào huyệt chúng. Nhưng lực lượng của ta quá ít, nếu cả hai ta đều xông vào lỡ xảy ra chuyện gì ...

Nam Cung Tranh nghiêm mặt ngắt lời:

- Tống tiên sinh, xin nghe ta nói một lời.

Tiếp đó hai người dụng phép truyền âm mật đàm, công phu chừng uống cạn tuần trà, Tống Thiên Hành mới mỉm cười nói:

- Được rồi cứ như vậy mà làm.

Quay sang điểm huyệt Trình Hoài. Chàng tiếp:

- Trình Hoài, tuy người đã nhận lời hợp tác với ta, nhưng phòng bất trắc là việc cần thiết, ta đã thi triển một loại thủ pháp điểm huyệt đặc biệt, hiện người không thấy trong người có gì khác lạ, nếu trong ba ngày không được ta giải trừ cấm chế thì hậu quả người có thể tưởng tượng cũng biết.

Trình Hoài cúi đầu nói nhỏ:

- Việc đã đến nước này, tại hạ chỉ còn cách lãnh mạng mà thôi.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người biết được như vậy là tốt rồi ...

- - - - - oOo - - - - -

Nửa thời thần sau đó, dưới sự hướng dẫn của Trình Hoài, Nam Cung Tranh đã đặt chân lên chiếc du thuyền to lớn trang hoàng cực kỳ lộng lẫy buông neo bên bờ sông Tân Hoài.

Nam Cung Tranh lúc này, trang điểm nhẹ nhàng, tóc vấn cao, váy dài phết đất tay phải ôm một chiếc đàn tì bà, tay trái vịn nhẹ vào vai một thanh y tiểu tỳ, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, dáng như Chiêu Quân ra quan ải khiến người nhìn thấy không khỏi động lòng.

Lúc nàng vừa bước chân vào khoang thuyền thì những âm thanh cười nói ồn ào đột nhiên im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Khoang thuyền trần thiết như khách sảnh nơi quan phủ, giữa phòng moat chiếc bàn trải khăn trắng tinh, thức ăn bày la liệt trên bàn, có một lão hồng y tăng mặt đỏ như trái chín, ngồi ghế chủ tọa.

Đối diện với hồng y phiên tăng là một mỹ phụ trung niên mình mặc cung trang, hai bên phiên tăng là hai thiếu nữ, mặc sa trắng sơ sài ...

Hồng y phiên tăng đang híp mắt nhìn sững Nam Cung Tranh, nuốt vội thức ăn nhai dở trong miệng, cất giọng lơ lớ nói:

- Ô! Ô! Hoa cô nương ... đẹp! Hi hi.. đẹp lắm!

Lão vừa nấc cục vừa đưa tay vẫy Nam Cung Tranh tiếp:

- Tiểu cô nương.. lại đây ngồi cạnh Phật gia.

Lão đẩy hai thiếu nữ ra xa nói:

- Đi đi. Hai người ngồi sang bên kia.

Nam Cung Tranh dánh e lệ liếc nhẹ phiên tăng một cái, dự dự chưa dám đến gần.

Hồng y phiên tăng vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói:

- Đến đây. Tiểu cô nương đừng sợ, lão Phật gia tuy là người thô lỗ nhưng rất biết thương hương tiếc ngọc.

Cung trang mỹ phụ cũng cười khanh khách nói:

- Đã đến đây thì cứ yên tâm, không nên nhút nhát rụt rè như vậy.

Nam Cung Tranh hơi chau mày một cái rồi mới ngập ngừng đến ngồi bên cạnh phiên tăng. Hồng y phiên tăng lập tức dang cánh tay lông lá của lão vòng ngang eo Nam Cung Tranh, cười ha hả nói:

- Ô ... lưng ong thon quá, ha ha ha ...!

Nam Cung Tranh dùng dằng đẩy tay lão ra nói:

- Đại sư, mau buông tay ra! Đại sư, đại sư là người xuất gia mà ...

Hồng y phiên tăng càng cười lớn:

- Tiểu cô nương đừng quá kinh hãi như vậy, hòa thượng Thiên Trúc chúng ta không có kiêng kỵ gì chuyện tử sắc...

Vừa nói vòng tay lão vừa siết chặt hơn.

Nam Cung Tranh đưa ánh mắt cầu cứu về phía Trình Hoài nói:

- Trình đại gia, lúc này nô gia đã có nói trước, nô gia chỉ hầu rượu đàn ca ...

Trình Hoài cười hênh hếch nói:

- Cô nương lúc này có nói trước nhưng Phật gia đã thích như vậy thì cô nương cũng cố chiều ... hơn nữa cái cô nương cần là tiền, lát nữa ta sẽ trọng thưởng.

Cung trang mỹ phụ hỏi:

- Sao? Không lẽ nàng chưa ...

Trình Hoài mỉm cười bợ đỡ:

- Đúng vậy thưa lệnh chủ, vị Hồng Mai cô nương này là đệ nhất hồng phấn ở Kim Lăng thành, cầm kỳ thi họa đều tinh, đã vậy lại hay múa hát quả thật là sắc nghệ song toàn, thuộc hạ nói mãi nàng mới chịu đến, lại còn đòi hai trăm lượng bạc ...

Cung trang mỹ phụ giơ tay ngăn lời Trình Hoài, nhìn phiên tăng mỉm cười hỏi:

- Pháp vương đã nghe rồi chứ?

Hồng y phiên tăng hí mắt cười nói:

- Nghe rồi, thật vạn hạnh.

Cung nhân mỹ phụ bỗng nhìn Nam Cung Tranh dịu giọng nói:

- Cô nương, ta cũng là nữ nhân như người, có thể nói là người đồng cảm. Đã lỡ sống vào nghiệp này thì cũng không nên quá cố chấp, hiểu chưa?

Nam Cung Tranh cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ

Cung nhân mỹ phụ tiếp:

- Vậy thì tốt, pháp vương đã thích người, chỉ cần người làm pháp vương ta thỏa mãn thì ta cũng không ngược đãi người đâu.

Hồng y phiên tăng lấy từ trong ngực áo ra một đỉnh vàng nặng trĩu nhét vào tay Nam Cung Tranh nói:

- Tiểu cô nương, đây là lễ diện kiến của phật gia, nếu người biết hầu hạ cho phật gia vui, thì người không thiếu thức gì.

Nam Cung Tranh nắm chặt đỉnh vàng kinh ngạc kêu lên:

- Đại sư ...

Hồng y phiên tăng đưa tay bịt miệng nàng nói:

- Gọi ta là pháp vương, tốt nhất nên gọi ta là La Khắc Lỗ.

Nam Cung Tranh:

- Vậy nô gia gọi người là Lỗ Khắc Lỗ pháp vương có được không?

Lỗ Khắc Lỗ cười ha hả nói:

- Được, được lắm. Chỉ cần Tiểu cô nương gọi thì gọi bằng gì nghe cũng hay hết.

Nam Cung Tranh mừng thầm:

- Tên phiên trọc chết bầm, bản cô nương gọi người là “xú phiên cầu” chắc là không hay như người nói đâu.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười tươi:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương là cao tăng, được thân cận với pháp vương như vậy nô gia hân hạnh lắm. Bây giờ nô gia hát cho pháp vương nghe.

Lỗ Khắc Lỗ cười hí mắt, nói:

- Hay lắm, nhưng hát chậm chậm một chút phật gia mới hiểu được.

Nam Cung Tranh cười mơn:

- Nô gia tuân mạng.

Tiếng đàn tình tang trời dậy, giọng hát u oán quyện với tiếng đàn như tiếng chuông vàng khánh ngọc vút lên:

- *Niên niên ngọc kính dài, mai tâm cung oán khốn.*

Kim tuế vị hoàn gia, phạ kiến Giang Nam tín

Tửu tông biệt hậu sơ, lệ hướng sâu trung tán

Kinh tướng sơ vân thâm, nhân viễn thiên nhai can

(Đại ý: Quanh năm nhốt mình trong khuê phòng, năm nay chưa được về, sợ được tin từ Giang Nam. Rượu càng uống càng nhạt, lệ càng sâu càng tận, lòng nghĩ đến người ở xa muôn trùng)

Dư âm của tiếng đàn chưa dứt Lỗ Khắc Lỗ đã vỗ tay cười lớn, nói:

- Hát hay lắm. Tuyệt diệu lắm! Người Trung Nguyên có câu: “Thử khúc chi ương thiên thượng hữu, nhân gian nhân gian”. À Liễu lệnh chủ, nhân gian thế nào phật gia quên mất rồi.

Liễu Thanh Thanh (Cung nhân mỹ phụ) mỉm cười nói:

- Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn!

(Thử khúc chi ương thiên thượng hữu,

Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn

Nghĩa là: Khúc này chỉ trên trời mới có

Ở nhân gian mấy khi có thể nghe được)

Lỗ Khắc Lỗ vỗ trán nói:

- Phải rồi! “Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn”. Có điều phật gia tuy không hiểu lắm về thơ ca, nhưng xem thần sắc tiểu cô nương, phật gia thấy có vẻ ai oán lắm!

Nam Cung Tranh im lặng cúi đầu, Liễu Thanh Thanh nhìn nàng nói:

- Cô nương, nếu ta nhớ không lầm thì khúc hát vừa rồi là “Mỹ nhân từ”, một kiệt tác đắc ý của Chu Thục Chân phải không?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Phải, thưa phu nhân.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ tiếp:

- “Nhân viễn thiên nhai can” quả là tinh hoa của Khuê Tử, phải chăng cô nương có tâm sự gì muốn ký thác qua lời ca?

Quả thật không hổ danh là “Tiên hồ” (hồ ly thành tiên). Liễu Thanh Thanh đã nhìn thấu tâm sự của Nam Cung Tranh.

Lúc này quả nàng đang hoài niệm tình lang Từ Quân Lượng thân gửi nơi ma huyết, gần trong gang tấc mà vô phương diện kiến, bất giác hát lên khúc khuê từ của Chu Thục Trân.

Trong lòng tuy có kinh hãi vì sự tinh nhạy của Liễu Thanh Thanh nhưng ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Nô gia từ thuở nhỏ đã bị bán vào kỹ viện, nào có tâm sự gì mà ký thác vào lời ca, chẳng qua ngẫu hứng hát khúc “Nữ nhân từ” làm phu nhân phải bận tâm.

Lỗ Khắc Lỗ nhú đôi mày như chổi xuể nói:

- Liễu lệnh chủ, đừng nhiều lời nữa.

Rồi lão dụ giọng:

- Tiểu cô nương, hát một khúc khác, khúc nào nhẹ nhàng hơn một chút.

Nam Cung Tranh cúi đầu vâng dạ.

Tiếng đàn trong trẻo lại trỗi lên, giọng ca ngọt ngào của nàng lại cất lên:

- *Đồng niên đồng nguyệt hựu đồng lòng*

Bất tự loan phụng, thủy tự loan phụng?

(Cùng tháng cùng năm lại cùng chung cửa sổ,

Không như loan phụng còn ai như loan phụng nữa?...)

Bỗng bên ngoài có người hạ giọng nói vọng vào:

- Bẩm lệnh chủ, môn chủ vừa cho đem thư tới ...

Liễu Thanh Thanh nhú mày, trầm giọng nói:

- Mang vào đây!

Sau tiếng dạ, một người mặc áo xám bước vào dâng lên một viên lapis lazuli.

Liễu Thanh Thanh tiếp lấy bóp viên lapis lazuli lấy ra một mảnh giấy. Liếc sơ một cái rồi chuyển qua cho Lỗ Khắc Lỗ, nói:

- Thư của phu nhân gửi cho pháp vương.

Lỗ Khắc Lỗ tuy bức mình vì bị cụt hứng nhưng vẫn giữ giọng ôn hoà nói:

- Bỏ tọa lười đọc, trong đó có gì lệch chủ báo lại được rồi.

Liễu Thanh Thanh đọc thư xong ngẩng lên nói:

- Ý phu nhân muốn, ngay đêm nay pháp vương bắt đầu ...

Liễu Thanh Thanh dừng lại một cách ý nhị, nhưng Lỗ Khắc Lỗ ngạc nhiên hỏi:

- Bắt đầu cái gì?

Liễu Thanh Thanh cười khanh khách nói:

- Pháp vương có mỹ nhân bên mình cả mục đích của chuyến đi này cũng quên mất cả sao?

Lỗ Khắc Lỗ hơi sững người nói:

- Người muốn nói đến việc tên họ Từ?

Liễu Thanh Thanh gật:

- Phải! Phu nhân muốn pháp vương lập tức hạ thủ, đồng thời nóng lòng chờ hồi đáp.

Lỗ Khắc Lỗ nhăn mặt:

- Con mụ ấy thật là ác, làm mất hứng Phật gia, được rồi, cứ tin cho mụ nói nội đêm nay ta bắt đầu hạ thủ, trong bảy ngày bảo đảm cái tên Thần cơ tú sĩ Từ Quân Lượng sẽ cúi đầu nghe sai phái.

Liễu Thanh Thanh quay sang tên kia nói:

- Theo ý pháp vương vừa nói, lập tức hồi báo phu nhân.

Tên áo xám lui ra, Lỗ Khắc Lỗ vuốt má Nam Cung Tranh nói:

- Có lẽ duyên phận của hai ta chưa tới, thôi thì chờ bảy ngày nữa vậy.

Nam Cung Tranh ngu ngơ hỏi:

- Tại sao phải chờ bảy ngày nữa?

Lỗ Khắc Lỗ:

- Hiện thời ta có việc gấp cần làm.

Nam Cung Tranh nói:

- Nô gia có thể theo hầu pháp vương không?

Vì trong lúc cấp bách lo cho an nguy của tình lang, Nam Cung Tranh biểu hiện một cách quá thuần thực, quá điều luyện của một kỹ nữ già dặn.

Lỗ Khắc Lỗ là người thô tục, nghe nói đã thấy sướng rơn, nào còn đầu óc nghĩ đến thứ gì khác. Nhưng Liễu Thanh Thanh thì không đơn giản như vậy. Chỉ thấy ánh mắt ánh lên như điện liếc nhanh sắc diện Nam Cung Tranh và Lỗ Khắc Lỗ rồi nói:

- Cô nương quả thật mau mắn, mới gặp mặt chưa quá nửa thời thần mà đã quyền luyến chẳng muốn rời rồi sao?

Nam Cung Tranh cúi đầu e thẹn:

- Nô gia ít khi gặp được một vị khách hào phóng như pháp vương đây, mong phu nhân đừng chê cười.

Lỗ Khắc Lỗ lớn tiếng chen lời:

- Được rồi, được rồi! Liễu lệnh chủ, người chớ khá chê cười!

Quay sang Nam Cung Tranh:

- Tiểu cô nương, trong bảy ngày tới đây ngoài việc ăn uống ra không có một khắc nào được tự do rảnh rỗi, cô nương đi theo cũng được nhưng chỉ sợ lạnh nhạt với cô nương.

Nam Cung Tranh mặt rầu rầu nói:

- Pháp vương không hoan nghênh thì nô gia quay về vậy!

Lỗ Khắc Lỗ siết chặt nàng hơn, nói:

- Đừng hờn giận, Tiểu cô nương, Phật gia mang người theo mà!

Nam Cung Tranh ngạc nhiên thật sự:

- Mang nô gia đi? Chứ không phải ở đây sao?

Lỗ Khắc Lỗ xua tay:

- Tới nơi thì khắc biết, cần gì phải hỏi.

Quay sang Liễu Thanh Thanh:

- Liễu lệnh chủ, khởi hành được rồi!

Liễu Thanh Thanh kinh ngạc:

- Pháp vương định mang nàng theo thiệt à?

Lỗ Khắc Lỗ bực mình xằng giọng:

- Không lẽ người không nghe ta nói sao?

Liễu Thanh Thanh chống chế:

- Nơi đó trước nay không cho phép người ngoài vào, mang theo nàng lỗ phu nhân biết được sợ không hay.

Lỗ Khắc Lỗ khoát tay:

- Người không cần phải lo, mọi việc ta chịu trách nhiệm.

Liễu Thanh Thanh miễn cưỡng gật đầu:

- Được, tề toạ tuân mệnh!

Quay ra bên ngoài mù cao giọng:

- Trương Siêu, chuẩn bị xe, lập tức khởi hành!

Nam Cung Tranh nhìn Lỗ Khắc Lỗ nói:

- Xin pháp vương cho người về báo cho Hồng Di viện một tiếng!

Lỗ Khắc Lỗ gật gù:

- Được rồi, phiền Liễu lệnh chủ lo dùm!

- - - oOo - - -

Trong gió đêm nhẹ mùa hạ, hai cỗ xe ngựa bít bùng men theo đông ngạn Tân Hoài phi gấp về hướng nam, lúc gần đến Thủy Tây Môn thì quẹo vào một lối nhỏ chạy về hướng đông, sau đó ra khỏi Quang Hoa Môn, dọc theo quan đạo hướng về phía Chung Sơn.

Trời đêm nay đen nặng trĩu, bốn bề hoang vu tối om, giờ bàn tay không thấy rõ năm ngón.

Mặc dù vậy, trên chiếc xe chạy sau, một chiếc đầu ló ra ngoài, đôi mắt như một luồng điện quét đi quét lại trên đường, tựa như muốn kiểm tra xem có ai theo dõi phía sau không.

Nhưng kiểm tra thì kiểm tra, phía sau xe cách xa xa có một bóng đen lảng lảng bám theo, chốc chốc bóng đen dừng lại đưa mắt quan sát hai chiếc xe chạy phía trước.

Kẻ âm thầm bám theo sau có một thân thủ cao minh vô lượng. Cứ mỗi lần nhô lên hụp xuống di chuyển có hơn mười trượng mà lại nhanh như phù quang lướt ảnh. Với thân thủ ấy, đừng nói trong đêm tối xòe tay không thấy ngón tay, mà cho dù trong đêm tối sáng trăng bất chợt nhìn thấy cũng chưa chắc nhận ra đó là người, chắc chắn cho

rằng mình đã hoa mắt một chút mà thôi. Bởi vậy cho nên dù có người ngồi trên xe chăm chú quan sát cũng vẫn không sao phát hiện ra có người theo dõi phía sau.

Hai cỗ xe chạy thẳng đến núi Chung Sơn, thì ra đây là Minh Hiếu Lăng, xe chạy một mạch tới trước Linh Tinh Môn mới dừng lại.

Trong bóng tối mập mờ, hiện ra hai bóng đen, hai bóng này trao đổi ngắn gọn với những người trong xe, sau đó một người bước tới trước Thạch Môn gõ nhẹ ba cái.

Một loạt tiếng âm vang lên, Thạch Môn mở xịch sang một bên, hai cỗ xe ngựa chạy thẳng vào bên trong, cánh cửa xe nhanh chóng khép lại, chỉ chừa lại tám pho tượng rêu phong đứng sừng sững hứng gió đêm.

Lúc này, trên ngọn cây cổ tùng cách Linh Tinh Môn chừng mười trượng, một đôi mắt như mắt cú mèo trong đêm tối, xuyên qua đám cành lá rậm rạp quan sát tất cả những gì xảy ra ở bên dưới.

Đó chính là Tống Thiên Hành, người âm thầm theo dõi hai cỗ xe ngựa đến đây.

Lúc này chàng mới biết sào huyệt bí mật của Nhất Thống Môn ở Kim Lăng là khu mật thất bên dưới Minh Hiếu Lăng.

Nên biết lăng tẩm của các vị đế vương xưa đều thiết kế những mật thất ngầm dưới đất; trong đó lại còn ám tàng những cơ quan với cơ sở có sẵn chỉ cần sửa sang hoặc mở rộng thêm chút ít là có thể trở thành một nơi bí mật lý tưởng cho những bang hội hoạt động bí mật.

Tống Thiên Hành biết rõ, hiện thời dưới những mắt của Minh Hiếu Lăng chính là long đàm hổ huyệt. Nhưng với một thân tuyệt học của chàng, chàng có thể tự tin không đến nỗi bị giữ lại bên dưới địa thất. Có điều chàng đơn thân độc mã, nếu tính cả Nam Cung Tranh và Hồng Hồng giả trang làm tỳ nữ nữa cũng chỉ có ba người, nếu muốn đường đường chính chính xông vào cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm thì với lực lượng ba người thì quá ít, hầu như không có một chút hy vọng nào.

Hơn nữa việc khiến chàng do dự không dám quyết định nhanh chóng là phải bảo vệ bí mật của Nam Cung Tranh và Hồng Hồng. Nếu như chàng xông bừa vào hoá ra tố giác thân phận của hai nàng sao? Đương nhiên, việc chờ cao thủ từ Kim Thang Bảo đến rồi toàn lực tập kích bất ngờ là thượng sách, nhưng hai vị cô nương đã dấn thân vào hổ huyệt, nếu lỡ xảy ra việc gì thì chàng trở tay sao cho kịp?

Đang lúc chàng đang trù trừ chưa quyết bỗng nghe bên tai vang lên giọng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Tống tiên sinh, đừng đứng đó suy nghĩ vẩn vơ nữa, tại hạ mạn phép múa rìu qua mắt thợ, thay Tống tiên sinh nghĩ ra một kế, có điều không biết tiên sinh có dung nạp hay không?

Tống Thiên Hành theo giọng nói nhìn lại phía sau, thì ra con người thần bí kia ẩn thân trên một ngọn cổ tùng cách đó chưa tới mười trượng.

Với công lực của chàng hiện giờ mà có người ẩn thân cách không đầy mười trượng mà không hề hay biết, nội một việc này cũng đủ khiến chàng lạnh người rồi, còn nếu quả người này bám theo chàng từ Tần Hoài hà đến đây thì ... thật không còn mặt mũi nào nhìn ai trên giang hồ nữa!

Chàng vừa run vừa dùng phép truyền âm hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người thần bí đáp:

- Tổng tiên sinh quá lời, trước mặt Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đại gia tại hạ nào dám nhận hai tiếng “cao nhân”?

Tống Thiên Hành:

- Vậy Tống mỗ thỉnh giáo quý danh đại tánh của các hạ!

Người kia đáp:

- Vô danh tiểu tốt, không dám làm bấn tai Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Được rồi, các hạ có điều gì chỉ giáo?

Người kia cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, dùng truyền âm đối ngoại như vậy, đối với thần công siêu việt của Tống tiên sinh không thành vấn đề, nhưng với tại hạ thì không thể nói nhiều được.

Tống Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Các hạ không những thần bí mà còn quá tự khiêm nữa!

- Không! Tại hạ không phải cố tỏ ra thần bí mà cũng không phải tự khiêm, tại hạ chỉ nói sự thật mà thôi.

- Vậy cao kiến của các hạ là ...

- Ngụ ý của tại hạ, ta nên tìm một nơi khác!

- Nơi nào?

- Cách đây vài dặm, trong Sơn Thần miếu, sao?

- Được, mời các hạ dẫn lộ!

Người kia chẳng nói chẳng rằng, chỉ thấy trên ngọn cổ tùng xẹt ra một bóng như làn khói nhạt biến mất về hướng đông nam.

Tống Thiên Hành cố ý bảo đối phương dẫn lộ là muốn nhìn thân pháp để lần ra lai lịch của y, nào ngờ chàng nhìn thấy chỉ là một vệt thân ảnh với tốc độ kinh hồn, với thân pháp này chỉ có hơn chứ không thể kém chàng được, thế là chàng tức tốc tung người đuổi theo.

Đồng thời chàng cũng nhận ra bộ pháp của đối phương cực kỳ bình thường, không có điểm đặc biệt gì để nhận ra lai lịch của y.

Với tốc độ kinh hồn đó, chỉ trong chốc lát hai người đã đến trước Sơn thần miếu.

Lúc này Tống Thiên Hành mới nhìn rõ đối phương, hấn mặc trường bào màu cổ đồng, gương mặt màu kim nhàn nhạt, râu ba chòm dài, trông bên ngoài suy đoán hấn tuổi trạc tứ tuần.

Người này không thể gọi là lùn, nhưng chiếc bụng to anh ách của hấn tạo thành một hình thoi phình ở giữa nhon hai đầu, trông rất hoạt kê.

Tống Thiên Hành sau khi quan sát diện mạo đối phương, mới cười nhạt nói:

- Khinh công của các hạ quả cao minh.

Kim diện nhân mỉm cười nói:

- Tống tiên sinh cũng đâu có kém, khởi hành sau mà đến nơi cùng lúc.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Thì ra các hạ muốn khảo cứu công phu của Tống Thiên Hành ta.

Kim diện nhân nghiêm mặt:

- Tại hạ là người nào mà dám khảo cứu công phu của Hảo hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đại hiệp vang danh thiên hạ?

Người này có vẻ thần bí lại lạnh lùng, đến cả thái độ khi nói chuyện cũng khiến người ta khó đoán nông sâu. Hấn đã hai lần nhắc đến ngoại hiệu Hảo Hảo tiên sinh, ngữ khí thì tựa như mỉa mai, tựa như khen ngợi, nên không thể đoán định hấn là bạn hay là thù.

Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Các hạ đã không chịu nói rõ danh vậy có thể bày tỏ thái độ rõ ràng trước tại hạ được biết chăng?

Kim diện nhân hỏi lại:

- Không biết Tống tiên sinh dùng hai chữ “thái độ” ở đây là muốn chỉ cái gì?

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- “Thái độ” ở đây là lập trường bạn hay thù vậy?

Kim diện nhân bình thản:

- Về điểm này tại hạ có thể dùng tám chữ này để chỉ: phi địch phi hữu, diệt hữu diệt địch (không địch không bạn, cũng là bạn mà cũng là địch)

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào ánh mắt đối phương hỏi:

- Nếu hai ta nằm giữa ranh giới bạn địch thì là cố gì các hạ lại thay ta mà nghĩ cách chứ?

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Việc đó còn là vì bản thân tại hạ nữa.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười rồi đáp:

- Các hạ quả thật thẳng thắn.

Dừng lời một lát chàng nói tiếp:

- Các hạ nói tới hai chữ “còn vì” nói vậy việc nghĩ kế thay ta thực tế chỉ thay có một phần, phần còn lại là vì các hạ.

Kim diện nhân gật đầu xác nhận:

- Điều đó đương nhiên!

Tống Thiên Hành lại nhìn sâu vào mặt đối phương nghiêm mặt nói:

- Vậy Tống Thiên Hành chờ nghe chỉ giáo.

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ chỉ mong sao Tống Thiên Hành nhận ra điều phải trong lời nói của tại hạ, để khỏi phí thời gian mà không mang lại kết quả nào.

Tống Thiên Hành:

- Các hạ cứ nói ra thử xem.

Ánh mắt kim diện nhân chợt lóe dị quang, cất giọng từ tốn nói:

- Lúc này có phải Tống tiên sinh nóng lòng muốn cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm sau đó lo cho sự an toàn của Nam Cung cô nương, đồng thời hiện giờ nhân thủ không đủ, sợ tấn công không kiến hiệu rồi bứt mây động rừng. Chính vì những lý do đó mà Tống tiên sinh do dự không quyết có phải không?

Tống Thiên Hành điếng người, cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Bản lĩnh của các hạ quả kinh nhân, tâm sự của Tống Thiên Hành mà các hạ cũng có thể đoán đúng!

Kim diện nhân nói:

- Tống tiên sinh quá khen rồi, kỳ thực chỉ cần hiểu tình hình đôi bên, tự đặt mình vào hoàn cảnh đó thì đoán ra không khó.

Tống Thiên Hành:

- Nói như vậy cũng phải, nhưng các hạ làm sao hiểu được tình hình đôi bên?

Kim diện nhân cười nói:

- Tại hạ tự xưng là “Vạn sự thông”, nếu không hiểu rõ tình hình đôi bên thì sao xứng với ba chữ “Vạn sự thông”?

Tống Thiên Hành nói:

- Cuối cùng thì các hạ cũng tự động báo danh hiệu?

Kim diện nhân (Vạn Sự Thông) cười thẹn, nói:

- Người ta nói “Đa ngôn tất thất” quả không sai.

Dừng lại một lát, hắc cười nhạt tiếp:

- Thật ra danh tính của tại hạ không phải có điều chi xấu hổ không dám báo cùng người, chỉ vì báo ra nghe rất tục, lại khiến người nghe cho rằng tại hạ khoa trương, nên lúc Tống tiên sinh hạ vấn, tại hạ không dám ...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Việc đó không quan trọng, các hạ đi thẳng vào vấn đề chính cho.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Hiện giờ đối với việc thâm nhập Minh Hiếu Lăng cứu Từ Quân Lượng, Tống tiên sinh đã có quyết định dứt khoát chưa?

Tống Thiên Hành ngập ngừng:

- Cho đến giờ này còn chưa quyết ...

Vạn Sự Thông tiếp lời:

- Vậy tại hạ mạn phép tác chủ, Tống tiên sinh bắt tất phải đi mạo hiểm.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Các hạ nói vậy chắc còn giải thích nguyên nhân.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Đương nhiên! Thứ nhất, Tống đại hiệp hiện giờ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, về sau cũng vậy!

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Các hạ nói nghe dễ dàng quá!

Vạn Sự Thông cười nói:

- Sự thực cũng không nghiêm trọng như Tống tiên sinh nghĩ.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Các hạ đã tự xưng là Vạn Sự Thông chắc cũng biết được Nhất Thống Môn đang chuẩn bị dùng thủ đoạn gì để đối phó với Tống đại hiệp?

Vạn Sự Thông tỉnh như không:

- Cái đó đương nhiên tại hạ biết, chúng định dùng Du Già thuật của phiên tăng Lỗ Khắc Lỗ để nhiếp hồn Tống đại hiệp chứ gì?

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Với võ công và tài trí của Tống đại hiệp nếu không may bị Du Già thuật, đành cúi đầu để Nhất Thống Môn sai khiến thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh là tri kỷ của Tống đại hiệp nhưng theo tại hạ thấy, tiên sinh thật không hiểu Tống đại hiệp chút nào.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Lời nói của các hạ chưa hẳn đã đúng.

Vạn Sự Thông thản nhiên:

- Tại hạ biết Tống tiên sinh chưa hẳn đồng ý với nhận định của tại hạ, nhưng xin nói với Tống tiên sinh một điều, giang hồ tặng Từ đại hiệp mỹ hiệu “Thần cơ tú sĩ”!

Tống Thiên Hành nói:

- Về điểm này đương nhiên Tống Thiên Hành biết rõ. Nhưng Từ đại hiệp vốn là con có hiếu, vì nóng lòng từ mẫu gặp nạn mà bí kế, chỉ sợ tài trí có là Gia Cát cũng khó lòng tự thoát hiểm.

Vạn Sự Thông tán đồng:

- Không sai. Tự thân thoát hiểm đương nhiên không dễ. Nhưng một mực đoán định chàng sẽ bị hại vì Du Già thuật thì e rằng quá sớm.

Tống Thiên Hành không muốn tranh luận, dịu giọng nói:

- Vấn đề này tạm thời gác lại. Xin nói tiếp lý do thứ hai.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý do thứ hai còn đơn giản hơn, hiện thời Nam Cung cô nương tuy thân đã vào hồ huyết nhưng an toàn như ở nhà, không cần đến sự chi viện của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành môi phớt nhẹ nụ cười, nói:

- Nếu hai ta đứng vào vị trí của nhau thử hỏi các hạ có tin lời nói ấy không?

Vạn Sự Thông muôn phần quả quyết:

- Lời nói vô bằng khó lấy được lòng tin của người nghe. Nhưng tại hạ xin lấy đầu mình để bảo đảm. Trước khi trời sáng Nam Cung cô nương sẽ nguyên vẹn không mất một sợi tóc rời khỏi lăng mộ Chu Nguyên Chương.

Tống Thiên Hành nhìn đối phương hỏi lại:

- Về việc an nguy của Từ đại hiệp các hạ cũng dám bảo đảm như vậy?

Vạn Sự Thông đáp một cách quả quyết:

- Đương nhiên. Ngoài việc không thể thoát thân trong hiện thời, nếu Từ đại hiệp có một tổn thất nhỏ nào Tống tiên sinh cứ việc vấn tội Vạn Sự Thông này.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Cũng lấy đầu để bảo đảm?

Vạn Sự Thông gật đầu đáp gọn:

- Phải.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Các hạ không những rất khảng khái mà lại còn quá nhiệt thành, nếu ta đoán không lầm thì các hạ cho rằng Tống Thiên Hành này không lấy nổi chiếc đầu trên cổ các hạ?

Vạn Sự Thông bật cười lớn nói:

- Tống tiên sinh nói như vậy không những coi thường tại hạ còn tự coi thường mình nữa, làm gì phải đến như vậy?

Tống Thiên Hành mới dựng ngược mày kiếm, Vạn Sự Thông đã cười nhẹ tiếp:

- Kỳ thực tại hạ không khảng khái mà cũng không nhiệt thành, càng không phải cho rằng Tống tiên sinh không đủ khả năng lấy chiếc đầu tại hạ. Nguyên nhân của vấn đề tại hạ đã nói trước, tất cả vì Tống tiên sinh mà cũng là vì bản thân tại hạ.

Tống Thiên Hành trầm tĩnh tiếp lời:

- Các hạ có thể nói rõ hơn không?

Vạn Sự Thông trầm tư:

- Có gì mà không được, nhưng nói ra cũng chỉ giới hạn ở phần đầu Tống tiên sinh mà thôi, còn phần “vì bản thân tại hạ” thì đã không tiện nói ra.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Vậy cũng được, xin nói thử phần vì tại hạ.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Tống tiên sinh, nếu đêm nay người đã quyết định xông vào Minh Hiếu Lăng chỉ sợ vào được nhưng ra không được.

Tống Thiên Hành cau mày, nhưng môi lại nhếch nụ cười nhẹ:

- Xem ra các hạ vẫn muốn Tống mỗ phải mạo hiểm, nếu không thì cần gì dụng đến cái chiêu khích tướng như vậy?

Vạn Sự Thông xoa tay nói:

- Tống tiên sinh chớ hiểu lầm, tại hạ không hề khích tướng, thực sự đó là hảo ý của tại hạ.

Tống Thiên Hành cao giọng:

- Vậy tại hạ cũng xin nói để cho các hạ biết, ta không tin chỉ với một nắm đất với mấy cơ quan cũ nát đó mà có thể giữ chân được Tống Thiên Hành này.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh đã được chân truyền của Thanh Hư thượng nhân thậm chí còn có phần vượt trội tiền nhân đương nhiên khẩu khí phải cứng cỏi phi thường. Nhưng có một điều xin nhắc với Tống tiên sinh trong Nhất Thống Môn ít nhất có hai người có thể tranh hùng với Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Hai người đó có phải là Câu hồn yêu nữ Lữ Dao Hồng không?

Vạn Sự Thông im lặng gật đầu, Tống Thiên Hành đáp:

- Còn người kia?

Vạn Sự Thông chậm rãi:

- Lẽ ra Tống tiên sinh phải biết rồi mới phải.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư một chút:

- Có phải là Tây Môn Kiệt?

Vạn Sự Thông đáp gọn:

- Không sai!

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Hay lắm, quần ma đã gom về một khối, xem ra bản lĩnh của Lữ Dao Hồng không phải tầm thường.

Giọng cười của chàng, lời nói của chàng chứa đựng hào khí ngất trời, nhưng nghe ra như có hơi chút sồn lòng.

Vạn Sự Thông nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Bây giờ chắc Tống tiên sinh không còn cho là tại hạ khích tướng nữa chứ?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu Lữ Dao Hồng cùng Tây Môn Kiệt liên thủ thì không cần đến nắm đất với mấy cơ quan kia cũng đủ giữ chân Tống Thiên Hành này rồi.

Vạn Sự Thông nghiêm nghị nói:

- Vậy tại hạ xin nhắc lại một lần nữa, cho dù Tống tiên sinh không nghĩ đến sự an nguy của bản thân thì cũng nên nghĩ đến danh dự của sư môn mà không nên mạo hiểm.

Tống Thiên Hành vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi:

- Các hạ nhiệt thành một cách ...

Vạn Sự Thông giơ tay ngắt lời đối phương:

- Tại hạ đã nói rồi, không phải nhiệt thành, đó cũng là vì bản thân tại hạ.

Tống Thiên Hành sực nhớ ra “à” lên một tiếng nói:

- Có một việc tại hạ muốn thỉnh giáo.

Vạn Sự Thông:

- Xin cứ nói, nếu có thể phúc đáp được, tại hạ xin hết lòng.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Các hạ bằng vào cái gì để bảo đảm sự an toàn của Tống đại hiệp và Nam Cung cô nương?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Về việc này, thật đáng tiếc, đó là bí mật riêng của tại hạ.

Tống Thiên Hành mắt vẫn dán chặt vào đôi mắt đối phương trầm giọng tiếp lời:

- Các hạ đã có năng lực bảo đảm cho sự an nguy của Từ đại hiệp thì đưa phạt sao không đưa cho đến Tây Thiên, cứu Từ đại hiệp ...

Vạn Sự Thông cười lớn ngắt lời:

- Tống tiên sinh, như vậy người ta gọi ta bất tri túc, nhưng cho dù có phạm vào bí mật bản thân, tại hạ cũng xin tiết lộ một chút.

Dừng một lát, gương mặt hấn lộ vẻ cương quyết:

- Tại hạ không muốn Tống đại hiệp làm tay sai cho Tống mỗ cũng không muốn y giúp Tống tiên sinh đối phó Nhất Thống Môn.

Tống Thiên Hành bật cười:

- Lời nói của các hạ bao hàm nhiều huyền cơ mà lập trường cũng thần bí như thân phận các hạ vậy.

Vạn Sự Thông nhẹ cau mày:

- Vậy sao? Tại hạ không cảm thấy như vậy.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Các hạ mang loại mặt nạ da người đặc chế, chắc cũng là người có danh vọng không nhỏ trên giang hồ.

Vạn Sự Thông cười lên nói:

- Không dám. Không dám. Tổng tiên sinh đề cao tại hạ quá rồi đó.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt tiếp lời:

- Tổng mỗ thành tâm thỉnh giáo mà các hạ không chịu cho biết, xem ra chỉ còn cách không tự lượng thử ...

Vạn Sự Thông mắt chớp hàn quang, ngắt lời chàng:

- Tổng tiên sinh định dùng vũ lực lột mặt nạ da người của tại hạ?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đồng thời Tổng mỗ cũng muốn xem cho biết lai lịch của các hạ.

Vạn Sự Thông cười ha hả:

- Tổng tiên sinh, xin thứ cho tại hạ khoác lác một câu, đương kim võ lâm tại hạ không nghĩ ra người nào đủ bản lĩnh thực hiện ý định đó.

Tống Thiên Hành vẫn nở nụ cười lạnh nhạt:

- Khẩu khí của các hạ quá lớn, nhưng Tống Thiên Hành cũng xin thử một lần.

Vạn Sự Thông nghiêm trang:

- Tại hạ không thể cấm người thử, nhưng có điều xin nói trước, hai ta ấn chứng võ công trong vòng mười chiêu mà thôi.

Tống Thiên Hành tán đồng:

- Được, ta chấp nhận.

Vạn Sự Thông nói tiếp:

- Trong vòng mười chiêu, nếu Tổng tiên sinh có thể lột mặt nạ của tại hạ thì xin giao trả một Từ Quân Lượng nguyên vẹn. Bằng không Tổng tiên sinh phải cùng ta nhàn đàm cho đến khi Nam Cung cô nương ra khỏi Minh Hiếu lăng mới thôi.

Tống Thiên Hành tuy trong dạ rối bời nhưng vẫn gật đầu nói:

- Được.

Dừng một lát Tống Thiên Hành cười nhẹ tiếp:

- Các hạ tự tin như vậy ngược lại khiến Tống Thiên Hành ta bắt đầu lo lắng.

Vạn Sự Thông vẻ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh có gì phải lo lắng?

Tống Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Nếu ta không thể lột mặt nạ của người chứng tỏ võ công người cao minh hơn ta, ngộ nhỡ lời bảo chứng của người có sơ suất thì ta làm sao lấy được chiếc đầu của người?

Vạn Sự Thông nghiêm mặt đáp:

- Việc này Tổng tiên sinh cứ yên tâm, nếu lời bảo chứng của tại hạ có sơ suất xin tự chặt đầu mình dâng lên tạ tội.

Sắc mặt Tống Thiên Hành trở nên trang nghiêm, mắt lóe thần quang trầm giọng nói:

- Được, các hạ cẩn thận.

Dư âm tiếng nói chưa dứt, thân hình chớp động, búng chỉ điểm vào đầu vai trái của Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Thân thủ của Tống tiên sinh thật quả danh bất hư truyền ...

Vừa nói thân hình vừa lách nhẹ, tránh luôn chỉ phong trong đường tơ kẻ tóc. Đồng thời nhanh như điện chớp hoàn công Tống Thiên Hành một chỉ, thân pháp, thủ pháp và cả kinh lực không thua kém Tống Thiên Hành một mảy may.

Tống Thiên Hành mắt lóe dị quang kêu lên:

- “Thiên ma độn ảnh” hảo thân pháp. Người là ...

Chưa dứt câu hữu chỉ tả chưởng đã hợp công hai thế.

Trong khi đó Vạn Sự Thông cũng không tỏ ra kém thế, thân hình nhanh như chớp bắn vèo đi, miệng cười lớn:

- Tống tiên sinh chớ nóng nảy, chờ đánh xong rồi nói chưa muộn ...

- Mai tuyết tranh huy! Công phu Phi Hương Tuyết Hải người cũng biết ...

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh quả thật uyên bác.

“Véo véo” hai chưởng, bức Tống Thiên Hành thối lui một bước. Vạn Sự Thông lớn tiếng hỏi:

- Tống tiên sinh nhìn ra lai lịch của hai chiêu này chưa?

Trong đôi mắt Tống Thiên Hành dị quang chớp động liên liên, miệng nói:

- Hai chiêu này tuy ta không biết lai lịch nhưng ta thừa nhận đây là hai kỳ chiêu bẩm sinh chưa hề gặp.

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Không dám! Không dám! Tống tiên sinh quá khen. Mười chiêu đã hết tám, Tống tiên sinh nên ...

Lời nói chưa trọn bỗng nghe một tiếng kêu kinh hãi, tiếng vải rách “toẹt” một tiếng, Vạn Sự Thông bắn người ra xa hơn trượng, chiếc mặt nạ da người màu kim nhàn nhạt dấy lật lên một góc để lộ một phần trán, nhưng bên trong chỉ là một mảng da đen dũi chứng tỏ gương mặt của hắn đã được dị dung sẵn từ trước:

Vạn Sự Thông chậm rãi sửa lại chiếc mặt nạ, xong mỉm cười nói:

- “Nhị tướng quy nguyên” thủ pháp của Tống tiên sinh tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Tay trái Tống Thiên Hành còn cầm một nửa ống tay áo của Vạn Sự Thông, đứng ngẩn ra một lúc lâu, một lúc sau chẳng cười goiing hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy ta thi triển thủ pháp “Nhị tướng quy nguyên” khi nào?

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Biết được điều đó không nhất thiết phải giao thủ với Tống tiên sinh bởi vì tại hạ là Vạn Sự Thông. Giờ ... Tống tiên sinh có muốn thử nữa không?

Tống Thiên Hành thở dài:

- Không cần nữa. Ta nhận thua rồi.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Như vậy không công bằng, trên thực tế hai ta đấu bình thủ với nhau.

Tống Thiên Hành lại thở dài:

- Nhưng dù sao thì ta cũng không thể lột được mặt nạ của người.

Vạn Sự Thông nói:

- Lòng háo thắng của Tống tiên sinh quả khác hẳn người thường.

Tống Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Tống Thiên Hành ta vốn là một người bình thường, trước nay chưa hề tự nhận là người bất phàm.

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh đã tương nhượng như vậy thì phiền cùng với tại hạ nhàn đàm một lát.

Tống Thiên Hành cười cay đắng:

- Nghệ đã kém hơn người thì đành phải nghe người bố trí chứ biết làm sao hơn!

Vạn Sự Thông cười:

- Tống tiên sinh bất tất phải buồn, tại hạ lúc này đã có nói qua, một cách công bằng mà nói, trong mấy chiêu đó hai ta bình thủ mà thôi.

Không chờ Tống Thiên Hành trả lời, y quay ra phía sau vỗ tay ba cái, xa xa một bóng đen phi thân lướt tới, thân thủ của người này không thua kém cấp lệnh chủ của Nhất Thống Môn.

Tống Thiên Hành liếc nhìn hắc y nhân, thấy cung cách kính cẩn của y đối với Vạn Sự Thông có thể đoán ra y là thủ hạ.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông rỏ tai hắc y nhân to nhỏ một hồi, sau đó thò tay vào túi lấy ra một vật nhét vào tay y mới lớn tiếng nói:

- Hiểu rõ chưa?

Hắc y nhân cung thân đáp:

- Thuộc hạ rõ rồi.

Vạn Sự Thông quay lại nói:

- Sang bái kiến Tống đại hiệp.

Hắc y nhân cung kính thi lễ nói:

- Tiểu nhân tham kiến Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành hơi cau mày, Vạn Sự Thông đã trầm giọng tiếp:

- Từ nay về sau gặp Tống đại hiệp cũng như gặp bản tọa, không được thất lễ.

Tên kia cung kính đáp:

- Thuộc hạ biết.

Vạn Sự Thông hất tay nói:

- Được rồi, cho người lui.

Tên hán tử cúi đầu hành lễ thối lui ba bước mới quay người tung mình lướt về phía Minh Hiếu Lăng.

Vạn Sự Thông nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Hiện giờ mới canh ba, còn lâu lắm trời mới sáng, nếu Tống tiên sinh tin tại hạ không ác ý, hai ta nên ngồi điều tức thì hơn.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Không phải tại hạ hầu các hạ nhàn đàm sao?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Bây giờ thì tại hạ thay đổi chủ ý rồi.

Tống Thiên Hành cười mỉa:

- Lại sợ “đa ngôn tất thất”?

Vạn Sự Thông cũng cười nói:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tống Thiên Hành hỏi lại:

- Ngồi điều tức ta không phản đối, nhưng người không sợ ta thừa cơ ám toán người sao?

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh là chính nhân quân tử, tại hạ hoàn toàn tin tưởng.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Chứ không phải các hạ hoàn toàn yên tâm nhờ võ công thần kỳ?

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Công phu của tại hạ cũng giống như Vạn ứng thần công của Tống tiên sinh vậy, trong lúc hành công điều tức vẫn có thể đề phòng ngoại địch tấn công.

Tống Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông một lúc lâu, thở dài than:

- Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng, các hạ hiểu rõ Tống Thiên Hành như lòng bàn tay trong khi đó ta không biết chút gì về các hạ, xem ra ... cục diện giang hồ sắp tới đây thì ...

Vạn Sự Thông mỉm cười ngắt lời:

- Tống Thiên Hành, xin đừng quên tại hạ đối với người không hề có ác ý.

Tống Thiên Hành giọng rầu rầu:

- Nhưng bản thân ta thì e không thể không lo trước.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Tống tiên sinh, không nên suy nghĩ nhiều nữa, ta điều tức một lát.

Vừa nói y vừa ngồi xuống đất xếp bằng, chấp tay cúi đầu như lão tăng nhập định.

Qua một lát xung quanh người Vạn Sự Thông xuất hiện một vầng khí mỏng, vầng khí càng lúc càng dày đặc, chỉ mới chừng một tuần trà, toàn thân Vạn Sự Thông đã bị che khuất trong đám khí trắng.

Tống Thiên Hành đứng đối diện nhìn thấy cảnh đó không khỏi ớn lạnh nghĩ thầm:

- “Đây không biết là loại thần công gì?”

Chàng thở dài một tiếng rồi cũng ngồi xuống điều tức...

Độ nửa thời thần sau trong tâm linh Tống Thiên Hành sinh cảm ứng, chàng khẽ mở nhẹ đôi mắt ra, trong đám cây bụi phố cách đó hơn mười trượng, một bóng đen đang rón rén tiến đến sau lưng Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành thấy vậy giật mình định dùng truyền âm cảnh cáo Vạn Sự Thông. Nhưng chàng chưa kịp hở môi, từ trong đám khí dày đặc có hai luồng hàn quang lóe lên, đồng thời bên tai chàng nghe tiếng truyền âm của Vạn Sự Thông nói:

- Đa tạ Tống đại hiệp quan tâm, tại hạ đã phát giác ra rồi.

Nguyên Tống Thiên Hành và Vạn Sự Thông ngồi đối diện cách nhau hơn trượng mà người kia đang ở sau lưng Vạn Sự Thông, bởi vậy hắn không sao nhìn thấy thần quan rón rén người trong đôi mắt Vạn Sự Thông nên hắn không biết là hành tung đã bị người phát giác.

Còn Tống Thiên Hành thầm than:

- Nội công tu vi của người này so với ta chỉ có hơn chứ không có kém.

Suy nghĩ trong đầu, bên ngoài chàng vẫn dùng truyền âm đáp lời đối phương:

- Có lẽ người này đến để đối phó với các hạ.

Vạn Sự Thông:

- Tại hạ biết, Tống tiên sinh chớ mở mắt ra e tặc tử biết được chạy mất.

Trong lúc hai người dùng truyền âm đối đáp thì bóng đen đã tiến được hai trượng khoảng cách giữa y và Vạn Sự Thông còn chừng tám trượng.

Tống Thiên Hành dùng truyền âm nói tiếp:

- Các hạ có biết y là ai không?

Vạn Sự Thông:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì người này Tống tiên sinh cũng quen biết.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tại hạ có quen biết?

- Phải, xin nhắc thêm một điều y chỉ có một con mắt.

Tống Thiên Hành kinh hãi:

- Chỉ có một con mắt?

Vạn Sự Thông:

- Tống tiên sinh chớ quá lo lắng, người này không phải là Thông tý thần ma Chu Chấn Bang.

Tống Thiên Hành:

- Vậy y là Độc nhân thần ứng Tây Môn Kiệt?

Lúc này hắc y nhân đã dừng lại phục sát đất cách lưng Vạn Sự Thông năm trượng.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Đến lúc rồi ...

Tống Thiên Hành hé mắt nhìn ra, chỉ thấy hắc y nhân thân hình như con hắc ưng khổng lồ, phóng từ trên không chụp xuống đầu Vạn Sự Thông, thân hình y còn cách đầu Vạn Sự Thông mấy thước mới cất giọng cười âm lạnh, quát:

- Thất phu, nạp mạng!

Đồng thời một luồng kinh khí cương mãnh chụp xuống đầu Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông cười lạnh, nói:

- Tây Môn Kiệt, tại ngươi rước họa vào thân chớ trách bản môn độc ác.

Cùng với lời nói, đám khí chột xoay tròn, thân hình Vạn Sự Thông đã chuyển ra xa hơn trượng.

Hắc y nhân nghe thấy hoảng kinh, biết tình thế bất diệu, nhưng thân hình lơ lửng trên không, thế đã phát ra không thu về kịp, vội vã tăng thêm kinh lực vào chưởng định nhờ sức phản chấn thoát thân.

“Bùng!” một tiếng chấn động thiên địa, đá văng tung tóe, Tây Môn Kiệt lộn vòng trên không trung bắn mình về phía rừng cây.

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt! Ngươi còn muốn chạy sao?

Thân hình chớp động, chỉ một cái nháy đã chắn trước mặt Tây Môn Kiệt.

Lại thêm một tiếng “bùng” vang lên, Tây Môn Kiệt “hự” một tiếng đau noun, tay phải ôm ngực, tay trái đưa tay lên ôm lấy một bên đầu, thối lui mấy bước, “ạ” một tiếng tuôn ra một ngụm máu tươi.

Vạn Sự Thông giơ tay phải lên, giữa hai ngón trỏ và giữa kẹp một chiếc vành tai dầm máu tươi, mắt chớp hàn quang, cười lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt, chiếc vành tai này coi như trừng phạt nhẹ cái tội mưu đồ ám toán người, từ nay về sau ngươi phải cẩn thận hơn.

Tây Môn Kiệt không hề kể gì đến lời cảnh cáo của Vạn Sự Thông, quay sang Tống Thiên Hành, căm giận nói:

- Tên thất phu lòn trôn thiên hạ, đêm nay ta mới được mục kích thần công của ngươi ...

Vạn Sự Thông giận dữ quát lớn:

- Câm miệng!

Tống Thiên Hành không nổi giận, ngược lại cười nhẹ, nói:

- Các hạ tự làm mình khổ, sao lại đổ lên đầu Tống Thiên Hành này?

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Đương kim võ lâm, chỉ có “Vạn ứng thần công” của người mới có năng lực vừa vận công điều tức vừa phòng bị ngoại địch nếu không phải người báo cho hấn thì Tây Môn Kiệt này làm gì phải chịu nhục như vậy?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Chỉ cần vị bằng hữu đây không phản đối thì cái họa này Tống Thiên Hành xin nhận lãnh.

Vạn Sự Thông hừ lạnh nói:

- Éch ngồi đây giống như người mà cũng đòi xưng bá võ lâm.

Tây Môn Kiệt lẩm bẩm:

- Không lẽ lúc này không phải hấn thông báo cho người?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Quả thật Tống Thiên Hành ta có ý báo cho Vạn bằng hữu, nhưng y đã phát giác ra hành tung của người còn sớm hơn ta nữa.

Vạn Sự Thông nói:

- Không phải, hai ta cùng lúc phát hiện thì đúng hơn.

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt như điện quét nhìn hai người một lượt, Vạn Sự Thông trầm giọng tiếp:

- Tây Môn Kiệt, người đừng có đứng đó mà suy ma đoán quỷ. Nếu không tin thì người có thể thử lại, từ nay về sau hãy còn nhiều cơ hội, nhưng ta cảnh cáo người hiện chỉ còn một cái tai thôi đó.

Tây Môn Kiệt oán độc nói:

- Ta biết phải làm thế nào?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Biết thì được rồi, sao chưa đi mà còn đứng đó?

Tây Môn Kiệt lặng lẽ quay người phóng đi, đừng thấy hấn bị nội thương đến thổ huyết mà khinh, dù nội ngoại thương đến không nhẹ, nhưng thân thủ của hấn vẫn nhanh nhẹn như thường.

Tống Thiên Hành nhìn theo bóng dáng Tây Môn Kiệt biến mất trong rừng cây, trong lòng dâng lên bao nỗi lo âu phức tạp.

Không phải sao! Một Tây Môn Kiệt đang luyện “Ất mộc chân nguyên”, tuy chưa đạt đến mức hỏa hầu, nhưng so với chàng cũng không kém hơn mấy tí. Vậy mà dưới bàn tay của Vạn Sự Thông, hấn chẳng qua là một con thoi, chỉ với một chiêu đã thọ thương, và còn bị mất một tai. Thử hỏi công lực của Vạn Sự Thông cao thâm đến độ nào? Con người này nếu có tâm muốn dấy họa giang hồ thì còn ai có thể chế phục nổi

hắn nữa? Chưa hết, lúc này chàng có giao thủ với hắn qua mười chiêu, thì thấy công lực của hắn so với chàng kẻ tám lượng người nửa cân, như vậy phải chăng lúc đầu hắn cố ý không dùng toàn lực?

Trong lúc chàng lẳng lặng suy nghĩ, thì Vạn Sự Thông đã cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, thời gian còn đủ cho hai ta điều tức thêm một thời thần nữa.

Tống Thiên Hành xua tay:

- Không, hai ta đàm đạo với nhau một chút thì hay hơn.

Vạn Sự Thông thăm dò:

- Tống tiên sinh muốn đàm luận vấn đề gì?

Tống Thiên Hành vẽ dừng dưNg:

- Chẳng hạn như tại sao Tây Môn Kiệt lại hạ thủ ám toán các hạ?

Vạn Sự Thông cười cười nói:

- Việc này ta không thể cho người biết được.

Tống Thiên Hành lắc đầu thở dài, chỉ còn cách ngồi xuống vận công điều tức.

Một lát sau, thân hình Vạn Sự Thông đã chìm ngập trong đám sương mù, xung quanh thân hình Tống Thiên Hành cũng tỏa ra một làn khí mỏng phảng phất mùi hương.

Hai kỳ nhân đang vận công dần tiến vào cảnh giới vật ngã giai không...

Lại nói về sư tử muội Nam Cung Tranh với Hồng Hồng trong lớp áo tỳ nữa, sau khi bước lên xe ngựa đã bị người dùng một mảnh vải đen bịt kín mắt.

Việc này hai người đã sớm biết do Trình Hoài thuật lại nên chỉ giả vờ cự nự một chút mà trong lòng không phải lo lắng.

Đến khi tiến vào địa thất bên dưới Minh Hiếu Lăng thì mảnh vải bịt mắt mới được mở ra.

Lúc này nàng thấy mình ở trong một gian phòng khoảng một trượng vuông, bày trí đơn sơ.

Trong ánh nến hồng lung linh, ngoài nàng và Hồng Hồng còn có một trung niên mỹ phụ đang nhìn hai nàng mỉm cười một cách thần bí.

Nam Cung Tranh dụi dụi mắt, hơi chau mày nhìn bậc phụ hồi:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương đâu?

Bậc phụ mỉm cười nói:

- Cô nương gọi bằng hai tiếng pháp vương được rồi.

Nam Cung Tranh phản đối:

- Pháp vương cho phép ta gọi như vậy mà.

Bậc phụ mỉm cười:

- Vậy sao? Thì tùy cô nương vậy.

Nam Cung Tranh nói:

- Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Bộc phụ à lên một tiếng nói:

- Pháp vương với lệnh chủ vừa tới nơi đã được phó môn chủ mời đi rồi, chắc là mới phát sinh việc gì đó, e rằng cô nương phải chờ lâu.

Nam Cung Tranh làm ra vẻ khó hiểu:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương lệnh chủ, phó môn chủ, danh xưng gì nghe kỳ quái quá, đại nương, đây là nơi nào vậy?

Bộc phụ nghiêm mặt nói:

- Cô nương, những thứ đó cô nương không cần biết, mà nếu có biết được thì e chung thân không thể rời khỏi nơi đây.

Nam Cung Tranh biến sắc hỏi:

- Không lẽ các người mang ta đến nhốt nơi đây ư?

Bộc phụ xua tay lia lịa, nói:

- Thôi thôi đừng hỏi nữa, pháp vương dặn nô gia hầu hạ cô nương tắm rửa và chuẩn bị phòng ...

“Chủ, tớ” Nam Cung Tranh được dắt vào một căn phòng rộng rãi hơn, bày trí cũng cầu kỳ hơn.

Bộc phụ đối xử với người được pháp vương sủng ái rất kính cẩn. Mụ ân cần hỏi:

- Cô nương có cần ăn chút gì điểm tâm?

Nam Cung Tranh lắc đầu:

- Đa tạ đại nương, ta không đói.

Dừng lời một lát nàng hỏi tiếp:

- Đại nương, ở đây hình như có nhiều người lắm?

Bộc phụ chỉ “ừ” khẽ một tiếng, Nam Cung Tranh lại hỏi:

- Đại nương, sao giờ này còn chưa thấy pháp vương đến?

Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng bước chân một giọng nói lơ lớ vang lên:

- Tiểu cô nương ơi, phật gia tới rồi.

Tiếp theo Lỗ Khắc Lỗ với Hồng kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh sóng bước tiếp vào phòng. Lỗ Khắc Lỗ giơ tay to xù, đầy lông lá của lão nện má Nam Cung Tranh một cái nói:

- Tiểu cô nương quyền luyện phật gia đến như vậy sao?

o O o